

[Ragnhild Andersen.]

aktstykker til motivering af forslagene, men enhver vil forstå, at der overhovedet ikke har været tid til så meget som at kaste et blik på disse aktstykker. På den anden side vil jeg ikke bestride, at også den kommunistiske gruppe finder det nødvendigt, at denne lov vedtages i dette folketingsår. Vi ville dog have foretrukket, at folketinget havde reserveret sig et par dage mere ind i sommeren, således at der havde været lidt bedre tid, end tilfældet er, til studier og gennemgang af de stillede forslag.

Som allerede meddelt har den kommunistiske gruppe stillet 4 ændringsforslag. De angår alle den særlige lønarbejderordning, der indeholdes i lovforslagets afsnit II. Som det er tinget bekendt, har kommunisterne såvel i forrige som i begyndelsen af dette folketingsår fremsat forslag til beslutning om en obligatorisk sygelønsordning for alle lønmodtagere, fordi vi har ment, at en forbedret og obligatorisk ordning for den store lønmodtagergruppe var det mest påkrævede og det mest savnede element, om jeg så må sige, inden for lovgivningen om sygeforsikring. Det betyder ikke, at vi ikke anser en forbedring af sygekasseordningen for de øvrige borgere for påkrævet. Det gør vi, og det har vi allerede givet udtryk for ved lovforslagets første behandling.

Underændringsforslag nr. 1 til ændringsforslag nr. 65 om, at § 50, stk. 2, 3. punktum, skal udgå, vil betyde, at følgende formulering angående lønarbejderes dagpengehjælp forsvinder:

„Det er tillige en forudsætning, at årsagen til arbejdsforholdets ophør ikke er af en sådan art, at den ville afskære fra understøttelse fra en anerkendt arbejdsløshedskasse.“

Det fremgår heraf, at man kun ville kunne få dagpengehjælp i en arbejdsløshedsperiode, for så vidt man var berettiget til arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi ønsker, at denne bestemmelse udgår, fordi der forekommer situationer, hvor en arbejder bliver syg, f. eks. under en konflikt, under en strejke eller lockout, hvor han som bekendt ikke kan få arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi ønsker ikke, at denne bestemmelse skal hindre en lønmodtager i at få den daglige pengehjælp, til hvilken han selv betaler, så snart han er i arbejde.

Vort ændringsforslag nr. 2 til § 52 angår — ligesom ændringsforslag nr. 4 til § 55 — karensdage for lønmodtagere. Vi er principielt tilhængere af, at en lønmodtager er berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra den dag, han mister sin indtægt. Heraf følger også, at han må være berettiget til sygeløn fra første sygedag. Det har vi allerede sagt ved første behandling og i de forslag til beslutning, mit parti tidligere har stillet. Jeg havde oprigtig håbet, at udvalget havde forbedret lovforslaget på dette område og i det mindste havde gennemført de lempede karensbestemmelser, som vi har foreslået til ulykkesforsikringsloven, og som jo er betydelig bedre end de bestemmelser, der ifølge dette lovforslag vil komme til at gælde for lønmodtagere. Da dette imidlertid ikke er sket, har vi stillet ændringsforslag om, at karensdage falder helt bort. Det er jo en kendsgerning, at de fleste lønmodtagere ingen reserver har at øse af den dag, sygdommen rammer dem, og derfor anser vi denne ændring for påkrævet. Det er da også almindelig anerkendt, at tjenestemænd og funktionærer ikke kender til karenstid; under sygdom får de sygeløn fra første sygedag, og så meget mere rimeligt må det være at afskaffe karensbestemmelserne også for andre lønmodtagere.

Ændringsforslag nr. 3 angår bestemmelsen i § 53, stk. 3, i lovforslaget om, at dagpengehjælpen i forbindelse med anden pengehjælp eller løn ikke må overstige $\frac{4}{5}$ af en lønmodtagers daglige fortjeneste i den sidste uge før sygemeldingen. Vi finder ikke denne bestemmelse rimelig og har derfor foreslået, at den ændres derhen, at dagpengene i forbindelse med anden pengehjælp eller løn ikke må overstige gennemsnitsfortjenesten i vedkommende fag. Når man betænker, at mangen en arbejder eller arbejderkvinde i den sidste uge vel nok er lidt sløj, når man går på arbejde — man går og skranter, og nogle tager måske lidt tidligere hjem i håb om, at sygdommen kan overvindes uden egentligt sygeleje — kan det ikke være rigtigt, at udgangspunktet for fastsættelsen af sygelønnens højde skal være fortjenesten i den sidste arbejdsuge, og at sygelønnen kun må udgøre $\frac{4}{5}$ heraf. Vi finder det ikke forargeligt, men såre rimeligt, at en lønmodtager kan sikre